

Ozvěny z Oratoře

Ročník 15

2/10

*„Celý svůj život jsem zasvětil mládeži v přesvědčení,
že na její dobré výchově závisí dobro celého národa.“*

Don Bosco

Obsah:

Tři roky klubu Valdocco	3
Ladovská zima ve středisku aneb ZOH Vancouver 2010	5
Výlet na Kozubovou a na Kamenitý	7
10 let florbalových turnajů na Středisku	9
Nový přírůstek	11
Workshop Břišní tance	12
ZOH 2010 na Orlím hnízdě	14
Misijní jarmark 2010	15
Velikonoční povídání pro školy ve Městě	16
Vánoční turnaj rodinných dvojic 2009	17
Lezecká stěna zpestřuje program střediska na Městě	18
Den Země	19
Ohlédnutí za stolním tenisem ve středisku	20
Workshop Street dance	22
Minigolf	24
Adam Chlebek na Mistrovství Evropy 2010-taekwondo	24
Mažoretky a tanec ve středisku	26
Horolezecká přednáška na Šumbarku	27
Move for everybody 2010 –Taneční setkání amatérů	28
...“čo bolí, to rastie“...	32
Taekwondo- 1. Kolo oblastních závodů	34
Chystáme se na letní tábor do Pstruží	35
Slovo ředitele	37

TŘI ROKY KLUBU VALDOCCO

Na počátku byla místnost plná trubek, malty, prachu a špíny a dobrý nápad otevřít na Šumbarku klub pro mladé lidi ve věku 15 – 25 let. Po zhruba půl roce tvrdé práce a příprav se věc téměř nemožná stala skutečností. 1. 6. 2007 jsme slavnostně otevřeli klub Valdocco. Nikdo z nás tehdy netušil, co to přinese, jací klienti k nám budou chodit, jak s nimi vlastně máme pracovat, zkušeností jsme měli minimum. Přesto se klub rozjel a velmi brzy si našel svou klientelu.

Letos v červnu budeme slavit už třetí výročí otevření Valdocca a když se otočím zpátky, tak si říkám, že je neuvěřitelné, jak to uteklo. Parta, která s námi ve Valdoccu v roce 2007 trávila první prázdniny a její členové měli tak tak 15 let, za sebou devátou třídu a před sebou prvák na učňáku, letos dělá závěrečné zkoušky. Ačkoliv se nám v klubu za ty tři roky prostřídalo hodně lidí, někteří přišli jednou a už nikdy, někteří s námi strávili určité období svého života a pak šli dál svou cestou, přesto máme klienty, kteří k nám chodí od začátku, a musím říct, že v letošním roce navštěvují klub čím dál častěji. Samozřejmě přišlo i hodně nových lidí, což je dobře. Každopádně letošní parta ve Valdoccu je snad nejlepší, co jsem tam za tři roky zažila, zcela srovnatelná s tou první prázdninovou. Věřím tomu, že s mnohými našimi klienty zůstaneme ve spojení i nadále, i když je jejich životní cesta zavede třeba i mimo Havířov.

V letošním roce se nám podařilo hodně věcí – otevřeli jsme novou posilovnu, koupili jsme karetní hru Ligretto, ve které už skoro půl roku svádíme nekonečné bitvy, přišli noví zaměstnanci Roman a Honza, kteří přinesli zase nové podněty a

nové nápady, poměrně úspěšně pokračuje i liga stolního fotbálku. V letošním roce se nám také poprvé podařilo vyjet mimo klub, navštívili jsme o jarních prázdninách koncentrační tábor v Osvětimi. Díky novému adrenalinovému programu měli naši klienti možnost vyzkoušet si lezení na umělé stěně, minigolf nebo bowling. V dubnu jsme udělali jeden velký experiment a zorganizovali víkendovku, na které jsme strávili noc v klubu a pak vyrazili druhý den do Mostů u Jablunkova na bobovou dráhu a lanové centrum.

Vzrůstající zájem mladých lidí o tyto aktivity mě přesvědčuje o tom, že jdeme správným směrem. Vždyť tyto aktivity mají sloužit především k tomu, abychom mohli navázat s mladými dobré vztahy a měli společné zážitky, které nás pak budou spojovat.

Jedna z nedílných součástí práce v klubu je i sdílení nejrůznějších trápení našich mladých. A v letošním roce jich je opravdu hodně, od nejrůznějších závislostí na automatech nebo alkoholu, až po vážné problémy doma, alkoholismus rodičů, problémy ve škole a hlavně velkou citovou vyprahlost mnohých našich klientů. Je mi často hodně smutno z toho, co musí naši mladí prožívat. A říkám si, je dobře, že mají místo, kam mohou přijít a kde naleznou pomoc a podporu.

Na závěr bych chtěla hlavně poděkovat – Vlкови za nápad a podporu, Sekerovi za fundraising, bez kterého bychom nemohli fungovat, Jendisovi, Markovi, Agatě, Romanovi, Honzovi i všem ostatním, kteří věnovali nebo stále ještě věnují svůj čas mladým lidem ve Valdoccu a taky našim klientům za úžasné chvíle, které spolu trávíme. A klubu Valdocco přeji do dalších let jeho fungování, aby byl místem především pro ty, kdo to nejvíce potřebují.

RoMi

Ladovská zima ve středisku aneb Zimní olympijské hry Vancouver 2010

Kdysi nazpíval Jaromír Nohavica písničku Ladovská zima, která už zlidověla natolik, že si lidé zpívají pro sebe. Letošní zima byla k té, o které zpíval velmi podobná. Napadlo velké množství sněhu, lidé museli shazovat sníh ze střech, aby jim nespadla střecha na hlavu. Silničářům nejen u nás, ale i v Evropě a USA došla posypová sůl a bylo to nedostatkové zboží jako z dřívějších časů.

Zatím co u nás ve středisku jsme ze začátku udělali kluziště, bruslili na něm, hráli hokejové turnaje a dělali s dětmi i jiné zimní radovánky. Mezi nimi bylo stavění sněhuláků, bunkrů, hráli nejrůznější hry venku a děti házeli občas sněhové kuličky.

Děti měli z tohoto období velikou radost a prožívali spoustu příjemných zážitků.

Ve stejném období se odehráli také Zimní olympijské hry ve Vancouvru, kde bylo spoustu sportů a kde sportovci se snažili závodit a hrát ve smyslu fair-play. Byly na samotném začátku ovlivněny tragickou smrtí mladého Gruzínského sánkaře, který v plné rychlosti narazil do kovového sloupu a na následky zranění

zemřel.

Úspěšně nás reprezentoval

a

rychloubruslařka Martina

Sáblíková,

slalomářka

Šárka

Záhrobská,

lyžař Lukáš

Bauer a jeho

reprezentační

kolegové.

Z tohoto důvodu jsme byli ve středisku ovlivněni touto akcí natolik, že jsme si jedny Malé střediskové hry udělali také ve středisku a hlavním tématem jarního tábora byly Olympijské hry. Naše Malé střediskové hry proběhly ve stejném období. Děti měli za úkol dělat v různých disciplínách – hod na přesnost s kroužky, střelba s míčkem v kalču, pinkání s míčkem na palce 50x, turnaj v peckách a hod šipkou na přesnost na terči. Každý hrál s velkou radostí až do konce. Nejšikovnější získali malou sladkou odměnu na konec.

Nyní je už jarní počasí, všechno roste, kvetou květiny a zpívají ptáci. Což je další pěkné roční období.

Michal

Výlet na Kozubovou a na Kamenitý

V sobotu 8. května jsme po více než dvouměsíční pauze konečně zase vyrazili se střediskovými dětmi na výlet. Sešlo se nás celkem třináct, což bylo 10 dětí a tři vedoucí (Žaneta, Alan a Bobr). Sraz jsme měli v 8:30h na vlak. nádraží, odkud jsme jeli vlakem nejprve do Českého Těšína a pak do Bocanovic. Z Bocanovic jsme už šli pěšky po zelené turistické značce směr Kozubová. Počasí nám ze začátku přálo a během celého dopoledne bylo skutečně krásné (jarní) slunečné počasí. K nemalé radosti většiny dětí se k nám hned v prvním lese přidal potulný pes, který nás chvíli obveseloval, ale pak jsme ho raději poslali pryč.

Cestou jsme hráli „Na nálety“ a také jsme obdivovali a procházeli staré sklepy jedné zbořené chaty na hřebeni. Na Kozubovou jsme dorazili po poledni a to se už počasí začínalo kazit. Na zdejší chatě jsme si dali menší občerstvení a také jsme se tu potkali s Jirkou Matuše, který zde ve stejný čas přijel na kole. Jirka šel potom část cesty s námi a děti si díky tomu mohly vyzkoušet jízdu na horském kole po lesních cestách, což se jim moc líbilo ☺. Z Kozubové jsme pokračovali na chatu Kamenitý a cestou nám střídavě přšelo a svítilo sluníčko. Na Kamenitém se děcka pěkně pohoupaly na houpačkách, prolezly na dřevěných „prolízkách“ a někteří si také opět vyzkoušeli Jirkovo kolo. No a vzhledem k tomu, že čas výletu už pomalu vypršel a krom toho se už opět schylovalo k dešti, tak jsme se vydali na cestu do údolí na autobus. Závěrečný sestup probíhal už tradičně ostrým poklusem, do toho občas zahřmělo a též pár kapek na nás spadlo, ale vše se zvládlo a autobus jsme s přehledem stihli. A pak nás už jen čekala cesta busem z Lomné do Jablunkova a odtud vlakem zpět do Havířova. Výlet se dětem i nám vedoucím moc líbil, proměnlivé počasí nám skoro vůbec nevadilo, jenom škoda, že to bylo tak krátké.

Bobr

10 let florbalových turnajů na Středisku

Na jaře roku 2000 byl pro havířovské děti a mládež uspořádán první florbalový turnaj v tehdy nedávno dostavěné tělocvičně v našem Středisku na Šumbarku. V té době jsme patřili v Havířově k těm nemnoha, kteří tuto novou kolektivní hru propagovali a provozovali – bylo tu ještě málo sportovních florbalových klubů a také na školách ještě nebyla moc známa a hrána. Zájem o tento turnaj byl enormní a dostavilo se asi 35 družstev, takže jsme museli zaimprovizovat a hrálo se ve dvou věkových kategoriích také v narychlo upravené velké spodní herně.

Proto se další turnaje odehrávaly pro každou kategorii samostatně – zpočátku to bylo dělení na mladší a starší žáky, ale po dalším roce jsme turnaje rozšířili o další věkovou kategorii – střední žáky, abychom uspokojili velký zájem a zúžili věkový rozsah pro jednotlivé kategorie a tím aby si hlavně ti mladší hráči lépe zahráli. Ročně byly pro každou kategorii organizovány tři turnaje – celkově tedy devět turnajů

ročně pod různými názvy: O pohár havířovského primátora, Předvánoční turnaj, Turnaj k svátku Jana Boska, O cenu ředitele CSM, Memoriál Jindřicha Hoňka, Podzimní turnaj.

Turnajů se nezúčastňovali jen školní děti a mládež z Havířova, ale i z blízkého okolí: Stonavy, Orlové, Karviné, Šenova, Ostravy a Hradce nad Moravicí. Dodneška naše Středisko zorganizovalo 82 turnajů, kterých se zúčastnilo 944 družstev a 4720 hráčů. Za těch deset let má naše Středisko jistě nezanedbatelný podíl na rozšíření florbalu v našem městě.

Dnes se hraje v téměř každé škole i v hodinách tělocviku, v mnoha školách jsou florbalové kroužky a školy pravidelně organizují své vlastní turnaje. Když jsem v této sezóně navštěvoval florbalové zápasy Torpéda Havířov v extralize mužů, tak více jak polovinu hráčů jsem již znal právě z našich turnajů nebo námi organizovaných florbalových kroužků, které tito hráči navštěvovali, když byli dětmi školního věku.

Lubomír Děcký

Nový přírůstek

Dobrý den všem, kteří čtete těchto pár vět. V prvé řadě by se hodilo trošičku se představit, jelikož jsem nejnovějším přírůstkem do rodiny Don Bosko Havířov. Děda mi vymyslel jméno Nikola a na matrice k tomu přihodili Vavrous. Lítám po té zvláštní kouli již 24 let (nebo spíše „teprve“ ☺). Proč jsem si vybral zrovna CSVČ pro svou práci? ... Protože mě jinde nechtěli. ☺ Dobře a teď trošku vážněji. Středisko a jeho tým znám již z let dřívějších, kdy jsem spolupracoval na tvorbě projektu OPVK, pracoval s dětmi v rámci praxe a zdobil venkovní stěny střediska. Jelikož jsem poznal, jak celý organizmus organizace funguje, jakou radost přináší všem dětem a mladým lidem a jak naplňuje své poslání, nebylo těžké se rozhodnout, zdali nabídku práce přijmout. Don Bosko Havířov, je jako obří motor, který popohání mladé lidi k plnohodnotnému a sebe naplňujícímu způsobu života. Má práce v oddělení Public relations a Fundraising má tento motor promazávat novými nápady. Starám se taky o to, abyste o nás a naší činnosti věděli a aby

byla naše jízda spanilá i po vizuální stránce. Jsem rád, že můžu pracovat v kreativním prostředí se skvělým týmem lidí a pomáhat tak vytvářet hodnoty pro ty, kteří nás potřebují.

Bc. Nikola Vavrous

Workshop Břišní tance

Tajemství dalekého Orientu a hledání něčeho nového a neznámého nás přilákalo na další taneční workshop. Ten byl věnován břišním tancům. O nich lze bez pochyby říci, že jsou určeny hlavně ženám. Tudíž se nelze divit, že tento workshop se stal čistě ženskou záležitostí. I tak bylo osazenstvo velmi pestré, protože se sešlo hned několik věkových kategorií.

Asi každá z nás měla určitou představu. Hlavně jsme všechny tušily, že si pořádně protřepeme celé tělo. Ale hned ze začátku bylo nad slunce jasné, že tento workshop bude stát zato. Tentokrát za námi přijela lektorky Monika ze Skalice, která se břišním tancům věnuje pěknou řádku let a několik let tyto tance sama vyučuje. Než jsme se pustili do samotného tance, dostaly jsme možnost dozvědět se něco o historii těchto tanců. Teď už máme alespoň představu, jak vůbec vznikly, jaký měly význam tehdy a dnes. Důležité je, že břišní tance jsou stvořeny přímo pro ženské tělo a mají na něj velmi pozitivní zdravotní účinky. Teď už jsme neměly čeho se bát a mohly se pustit do tancování.

I tady je potřeba začít rozvíčkou, která je velmi specifická. Říká se jí „pozdrav slunci“ a skládá se z několika jednoduchých pohybů. Pak jsme se daly do učení různých tanečních prvků (např. egyptský pop nebo shimi). Ty pak Monika spojovala do různých tanečků. Kromě toho jsme si například zatančily v kruhu, kde jsme mohly využít hned několik prvků jako třeba tzv. velblouda, který nám připadal zpočátku hodně legrační, ale měl něco do sebe. Vlastně jsme se nasmály celkem často, protože sledovat se v zrcadle, jak se

různými způsoby natřásáte, je vážně psina. Ale měly jsme tak možnost uvolnit spoustu emocí, což není na škodu. Kromě toho byla do workshopu zapojena i videoprojekce, u které jsme si zkoušely i náročnější sestavy.

Ke konci přišla na řadu improvizace. Do rytmů orientální hudby jsme si samy vymýšlely své vlastní tanečky a kombinovaly vše, co jsme se během celého dopoledne naučily. Nakonec pro nás starší několik děvčat vymyslelo vlastní taneček, který s úspěchem na závěr zatancovaly. Naše lektorka jistě domů odjížděla spokojená. Předala nám spoustu nových informací a zkušeností o těchto tancích z pohádek tisíce a jedné noci. Kromě toho mnohé z nás do budoucna jistě inspirovala. Nemusím zdůrazňovat, že nás také patřičně unavila, protože břišní tance jsou velmi dynamické a temperamentní a tudíž i náročné. Jsou však tím pravým pro dobrou náladu a zdravé tělo!

Veronika Geryková

ZOH 2010 na Orlím hnízdě

Ve dnech 1. - 4. března 2010 jsme byli na prázdninovém pobytu na Orlím hnízdě (salesiánská chata poblíž Pstruží). Počasí nám vcelku přálo, a třebaže takřka všude kolem byl už sníh roztátý, tak na Orlím hnízdě se po celou dobu pobytu udržela 10-20cm vrstva sněhu, na které se mohly děcka pěkně vyřádit :-).

Celotáborová hra byla inspirována ZOH 2010 a od ní se také odvíjela převážná část programu. Děcka byla rozdělena do dvou dvanáctičlenných družstev, které po celou dobu "tábora" spolu soutěžily. Na programu byl např. hokej, bobová dráha, slalom, skokanské můstky, závody dvojbobů, štafeta na lyžích, biatlon, curling, superkombinace aj. Zvládli jsme také dvě kratší venkovní večerní hry a dva menší odpolední výlety. Program byl poměrně dost našlapaný až nabitý, ale vše se nakonec podařilo stihnout. Při závěrečném středečním večerním programu jsme pak všem zúčastněným mohli předat zlaté a stříbrné olympijské medaile. Děčkám se tábor myslím hodně líbil a nám vedoucím v podstatě též :-)

Bohr

Misijní jarmark 2010

Letos podruhé jsme se pokusili uspořádat v Havířově misijní jarmark. Děti ze střediska volného času sv. Jana Boska asi půl roku připravovaly se svými pedagogy různé drobné dárečky – svíčky, obrázky malované na skle, kraslice, keramické figurky, zápichy do květináčů. Ani letos dospěláci nenechali děti v této věci samotné – rukou šikovných žen vznikla voňavá mýdla, malované kraslice a velice chutní smajlíci z marcipánu ☺

V tomto roce jsme se pokusili zapojit více lidí z města, a tak jsme výstavku výrobků udělali v dívčí herně střediska Don Bosko ve městě. Pozvali jsme rodiče dětí, které docházejí trávit svůj volný čas do střediska, a také farníky od sv. Anny a sv. Jana Boska. Díky tomu, že v den konání jarmarku 24. 3. 2010 se slavila mše svatá v kapli P. Marie Pomocnice křesťanů, tvořili většinu návštěvníků jarmarku právě účastníci bohoslužby – naši senioři (mše svatá je v dopoledních hodinách). Moc nás potěšilo, když se odpoledne nesměle přišly podívat a přispět i děti, které navštěvují středisko. Přispěly třeba drobným penízkiem, ale z jejich pohledu to možná bylo

kapesné, které mohly využít na koupi nějaké sladkosti. Je krásné, že se u nás mohou děti učit myslet také na druhé, kteří potřebují pomoc.

Když pan farář P. Karel Jašek viděl, kolik výrobků nám ještě po akci zbylo, navrhnul, abychom se ještě přestěhovali na Šumbark a pozvali farníky po nedělní mši svaté na jarmark číslo 2. Ráda bych poděkovala Verunce a Julce, které velmi ochotně pomohly s přípravou výstavky a také nedělním prodejem. Letošní několikafázový jarmark nakonec vynesl částku 10.050 Kč.

Tato suma byla odeslána na účet Papežských misijních děl v ČR, aby pak byla dále zaslána na pomoc dětem v misích v Ugandě, Malawi, Bangladěši – podpora chodu domova pro sirotky, školního vzdělávání chudých dětí.

Velmi děkujeme všem účastníkům misijního jarmarku a za každý finanční dar. Prosím podpořme práci misionářů i svými modlitbami.

Jana Reichenbachová

Velikonoční povídání pro školy ve Městě

Před velikonoceci ve dnech 26. – 31. března 2010 se středisko ve městě opět otevřelo pro školy. Samozřejmě před velikonoceci s tematikou „Velikonoce, a proč se slavíme“. Na tento program se přihlásilo sedmnáct tříd, ze základních škol Horní Suchá, Mánesová, Žákovská a poprvé škola Gorkého. Ale jako první jsme přivítali skupinu chlapců z Dětského domova Těrlicko. Protože skupin bylo hodně, a času málo, přišli na výpomoc i pedagogové ze Šumbarku, a povídání mohlo probíhat na dvou místech – kaple a herna.

Vždy na začátku jsme přivítali třídu ve středisku, představili se, a snažili se navázat s dětmi kontakt. Bylo to formou povídání, jak to na jaře vypadá, když se příroda probouzí. I my jsme udělali takový malý pokus, a dali jsme do

misky s vodou složený papírový květ lotusu. Během doby, kdy pokus probíhal, jsme seznamovali děti s událostmi, které si věřící lidé připomínají o velikonocích od Květné neděle, přes Zelený čtvrtek, Veklý pátek, Bílou sobotu, neděli Zmrtvýchvstání až po velikonoční pondělí, které děti znají jako šmigrust.

Během povídání se květ lotusu krásně rozvinul, a všichni jsme měli z něho radost. Nakonec si společně v aktivitách žáci vyrobili louku z květů, do kterých si jednotlivě vepsali, jak mohou udělat druhým radost. Společné dílo si odnesli sebou do školy.

Alan

Lezecká stěna zpestřuje program střediska na Městě

V minulém čísle Ozvěn jsem se pokusil popsat, jak se stalo, že se ve středisku ve Městě objevila nová lezecká stěna. V tomto čísle bych chtěl na minulý článek volně navázat a přiblížit, jaké ozvěny mezi dětmi nová stěna vzbudila, co se na ní běžně odehrává, co se dětem nejvíce líbí a jestli už máme zase sebou nějaký ten pád.

Co myslím tím, když se řekne lezecká-bouldrovací stěna? Představte si, že tři stěny z vašeho většího pokoje pokrývá přibližně pětset kamenů různých barev a velikostí a mezi nimi leží zíněnka. Takto stěna vypadá „v klidu“. Teď k tomu přidejte tak 5-15 dětí (samozřejmě ve všech (ne)myslitelných polohách – ležící, letící, skákající, padající, přísáté na zeď, s hlavou dolů apod.) a máme živý obraz, jak také někdy probíhá lezecký kroužek. Občas...

Každé pondělí od 16-18 se s dětmi snažíme přijít na krásy vertikálního pohybu v prostoru 4x5x3m. Ony dvě hodiny jsou někdy dostatečné, někdy spíše ne. Za tu dobu se snažíme stihnout docela hodně věcí. Začínáme vždy rozcvičením (pobíháme po venku, prolézačkách, hrajeme na slepou bábu, závodíme či jinak blbneme), po kterém následuje hlavní lezecká část programu. Ta vypadá různě, ale obecně se snažíme o lezení v různých polohách, s míčem, bez ruk, bez nohou, poslepu, za písmenky (oblíbený tzv. lezecký Scrabble-děti se z

písmenek, které uloví na stěně, společně snaží skládat slova), kolem dokola, nahoru i dolů, jenom tak visíme za obě ruce, lezeme na čas a rychlost, dlouhodobě se zapisujeme do tzv. „Tabulky borčky a borců“, ve které si děti plní nejrůznější lezecké zkoušky a dovednosti, učíme se vázat uzly či pracovat se sedákem.

A co buduje u dětí ze všeho nejvíce? Jednoznačně zíněnka – hlavně padání do ní (takže pádů máme za sebou opravdu hodně), kotouly, stojky, salta, válení se po ní a další nelezecké blbnutí. No a z lezení pak soutěže a závody, při kterých děti zažívají napětí i legraci.

Jako vedoucí kroužku si občas postesknou, že stěna není větší nebo že není přírodní. Na druhou stranu mě nabíjí zejména zájem dětí o tento v dnešní době stále netypický, i když oblíbenější, sport. Snad jim vytrvá co nejdéle dobu. A to jim, i sobě, přeju ze všeho nejvíce.

Seker

Den Země

Každý rok se všude v České republice slaví Den Země, proto jsme i my uspořádali pro děti na Šumbarku sportovní odpoledne zaměřené na tento svátek.

Den Země znamená, že bychom si měli všichni uvědomit, jak velký význam má pro nás naše planeta a její dary. Připomenout si, že

představuje samotný život. Dává nám čerstvý vzduch, vodu a potraviny potřebné k životu. Proto bychom ji měli chránit a vážit si ji. Mohli bychom se pokusit ji více poznat a pochopit a vědět jak ji chránit. A právě na to jsme zaměřili naše sportovní disciplíny, které děti během odpoledne plnily. Za splnění dostaly podpis do své průkazky. Nakonec jsme se všichni odebrali do lesa, kde se plnily další úkoly. Skrývaly se všude v lese a nebylo snadné je najít ani splnit. Po návratu na nás čekal připravený táborák, kde si děti, které se zúčastnily, mohly za odměnu opéci párek.

Počasí bylo ten den nečekaně chladivé a větrné, ale i přesto děti vše úspěšně a s nadšením zvládly. Udělali nám tím velkou radost. Doufám, že se něco o přírodě naučily a tato akce jim něco dobrého přinesla.

Žaneta Irein

Ohlédnutí za stolním tenisem ve středisku

Je za námi další školní rok a s ním další rok stolního tenisu ve středisku. Co se vlastně za tu dobu stalo?? Myslím, že když budu opět opakovat, že jsme byli úspěšní, bylo by to nošení dříví do lesa, protože stolní tenis má ve středisku velkou tradici a velice se nám v něm daří.

Zájmový útvar stolního tenisu fungoval jak na městě, tak na Šumbarku. Bohužel pro malý počet zájemců z řad dětí o tuto skvělou hru, byl v únoru na Šumbarku ukončen. I tak když to sečteme na stolní tenis přišlo letos okolo 55 dětí. Stabilní počet, který pravidelně dochází je 15-20 dětí především z města. Co se nám vlastně letos povedlo?? Úspěšně jsme reprezentovali v porovnání s ostatními středisky. Z toho taky plynula nominace pěti hráčů z Havířova na Mezinárodní Salesiánské hry, které se bohužel neuskutečnily, což je velká škoda. Každoročně jsme účastníky dlouhodobých soutěží v rámci okresu. Letos jsme měli dvě družstva, která v porovnání

s profesionálními oddíly neudělala ostudu a obsadila střed tabulky svých soutěží. Hlavně naše silnější družstvo dlouho bojovalo o přední příčky. Zúčastňovali jsme se okresních a krajských bodovacích turnajů a uspořádali jsme již tradiční vánoční turnaj rodinných dvojic.

Motivovat děti pro tento sport je stále těžší. Není to jen úbytkem dětí, ale i jejich leností a moderními vymoženostmi. Navíc stolní tenis je individuální sport, kde není tak jednoduché prosadit se, nebo se schovat a vézt na vlnách týmu jako ve fotbale, florbale a jiných kolektivních sportech. I tak tuto hru hraje ve středisku stále dostatek dětí, hlavně chlapců, a za jejich výkony se středisko nemusí vůbec stydět. Takže nezbyvá, než jim popřát hodně štěstí a píce v jejich dalším zdokonalování.

Jiří Matuš

Workshop Street dance

Tanec je nejen dřina, ale i zábava. A není to jen o tom, abychom se učili pořád to samé a neustále se jen zdokonalovali. Což je samozřejmě důležité! Ale aby nás tanec opravdu chytnul za srdce, je třeba si z jeho nekonečného repertoáru vyzkoušet co možná nejvíce. Právě proto jsme se rozhodli v rámci taneční školy v našem středisku pořádat každý měsíc tzv. taneční workshopy. Každý měsíc si tak můžete vyzkoušet jiný taneční styl nebo druh tance. Buď je pro nás zcela nový, protože ho v naší taneční škole vůbec neučíme, nebo se u nás učí, ale máme příležitost naučit se zase jiné prvky od hostujícího lektora.

Tak jsme se poprvé sešli 16. ledna na našem prvním workshopu. Ten byl věnován tanečnímu styl street dance. Je to vlastně tanec, který vznikl na ulici, jak napovídá jeho název. Z toho také vyplývá, že je to tanec svobodný, plný volnosti a uvolnění. Navzdory tomu je však celkem náročný, a to nejen při svých choreografiích, ale i fyzicky.

Kolem deváté ráno jsme se my tancechtiví sešli a společně vyrazili do tělocvičny zahájit náš první workshop. Nikdo jsme neměli moc představu, co nás vůbec čeká. Ale

lektorka Barča se svého úkolu zhostila zodpovědně. Začali jsme pořádnou rozcvíčkou, při které bylo třeba zahřát všechny svaly a před tancem se pořádně protáhnout. Myslím, že by se mnou ostatní souhlasili, když řeknu, že nám už samotná rozcvíčka dala zabrat. Není se tedy čemu divit, že jsme museli dělat krátké přestávky nutné především pro doplnění tekutin, které jsou při fyzické námaze tanečníků důležité. Barča pro nás měla připravených hned několik choreografií, které nás chtěla naučit. Začali jsme se pomalu seznamovat s jednotlivými kroky a tanečními prvky. Některé byly celkem jednoduché a nebylo potřeba je dlouho zkoušet. Naproti tomu některé nám po prvním zhlédnutí připadaly příliš obtížné a neproveditelné. Ale zdání klame. Přece jenom se nám podařilo kroky po svém zvládnout. Z jednotlivých kroků a prvků se pak skládaly dvě choreografie, které jsme si procvičovali nejdříve bez hudby a v pomalém tempu. Pak už jsme zapojili i hudební doprovod a jak nám to šlo! Bez hudby to přece není ono. Kolem poledne jsme toho měli zatancováno opravdu hodně. Bylo na čase udělat delší pauzu na svačinu, kterou si někteří přinesli. Pro větší hladovce byla podávána francouzská polévka, do jejíž přípravy se nakonec skoro všichni zapojili. Aby nám po obědě trochu vytráвило a dobře se nám ještě nějakou tu chvíli tancovalo, čekal nás videoprojekce. Mohli jsme se podívat, jak street dance zvládají jiní tanečníci a jak se s ním poprali filmaři v tanečním filmu věnovanému tomuto stylu tance. Po projekci jsme se opět vrátili na místo činu a trénovali již naučené sestavy. Kromě toho jsme si na přání vyzkoušeli i další street dancové prvky. Po dlouhých 5 hodinách byli všichni zúčastnění zcela zaplaveni adrenalinem a zároveň totálně vyčerpaní. A to jsme se ani nestihli naučit vše, co pro nás měla naše lektorka připraveno. Další 2 choreografie si tak nechala prozatím v záloze. Takže příští rok se je určitě přijdeme s radostí naučit!

Veronika Geryková

Minigolf

V pátek 7. 5. 2010 jsme vyrazili s našimi klienty užít si odpoledne do Ostravy. V plánu bylo prověřit jejich i naše schopnosti v minigolfu. Celý týden ovšem naši akci ohrožovalo nevlídné počasí. Naštěstí se v poslední chvíli umoudřilo, podpořilo nás a dopřálo nám hezký zážitek. Celý výlet netrval dlouho. Vyjžděli jsme dvěma auty v 16 hodin od Havířovského nádraží. O malé zdržení se postarala kolona, číhající na ulici Rudné v Ostravě. Ale i z té se schopní řidiči za nedlouho dostali. Pak už nic nebránilo holým svištícím vzduchem. Byli jsme vtaženi. Trefovali jsme míčky do jamek nebo je rozhazovali jinde po areálu hřiště. Naštěstí se žádný neztratil a ani hůl nikdo nezlomil, nezkřivil. Mohli jsme tak odjet bez pokuty a s pěkným prožitkem. Kdo nakonec celý turnaj vyhrál už ani nevím, důležité bylo zúčastnit se.

Jan Mladějovský

Adam Chlebek na Mistrovství Evropy 2010 – TAEKWONDO

Mnozí již určitě dávno znají nenápadného klučínu, který již 3 rokem navštěvuje naše středisko a také zájmový útvar taekwondo. Již když začal tento kluk cvičit ve středisku, zářilo v jeho očích nadšení pro Taekwondo. Poctivá dřina a chuť něco dokázat našeho šikulu dostala až do střediska talentované mládeže. Na závodech vždy

dosahoval velmi dobrých výsledků a úspěchů. Toto úsilí našemu klientu přineslo opravdové ovoce a hlavně splněný sen, který je snem i dalších cvičících taekwondistů. Jedná se o Adama Chlebka, který se letos svým úsilím a snahou dostal do reprezentace ČR. Samozřejmě musel Adam projít uvítáním nováčků a malou zkouškou ze strany svých již zběhlých a zkušených kamarádů (reprezentantů) ☺. Měl možnost závodit letos na Mistrovství Evropy 2010, které se konalo v Itálii ve městě Barletta.

Zde strávil přibližně 7 dnů. Kde si prohlédl nejen nějaké ty památky, ale hlavně dále procházel přípravou na svůj velký závodní den. Okoukával soupeře a užíval si opravdové atmosféry. Mistrovství Evropy je Mistrovství Evropy.

Adam měl možnost vyzkoušet si nejen sestavy, ale byl zařazen i to týmu, kde vyzkoušel wirok (přerážení), t-ki (techniky ve výskoku), matsogi. A jako vždy, ani zde neodjel s prázdnou ☺. Dovezl si krásné stříbro a bronz. Podal jako vždy opravdu

pěkný výkon.

Každopádně Adam přiznal, že byl hodně nervózní, víc než-li jindy. Každopádně gratulujeme. A přejeme mnoho dalších úspěchů a splněných přání.

Doxxxy ☺

Mažoretky a tanec ve středisku

Chtěla bych vás informovat o činnosti mažoretek, Irských tanců, dětského aerobiku, kreativních tanců. Tyto kroužky navštěvují děti našeho střediska pravidelně 2 krát týdně v hojném počtu.

Mažoretky Mini-Miminka mají za sebou plesovou sezonu a to od ledna do března. Předtančovaly pravidelně každou sobotu u Jelena. Rovněž další kroužky se zúčastňovaly různých karnevalů, vystoupení na plesech a jiných akcích. Od hostů a rodičů sklízely velké ovace. V březnu se konala Miss Mažoretky, kde mažoretky získaly 4 poháry a zlaté medaile.

Kadetky se zúčastnily mezinárodní soutěže Awards 2010 ve Frýdku, kde získaly 1. místo za Defilé. V kategorii mažoretek si dne 15. 5. 2010 jedou pro pohár a odměny na Galakonzert do Prahy.

Dne 2. 5. 2010 mažoretky a Irské tance získaly dvakrát 2. místo na soutěži Děti Fitness... a zvláštní ocenění Miminka-mini mažoretky. Kadetky se ještě chystají dne 22. 5. 2010 na soutěž Finále opět do Prahy, kde budou soutěžit i v mezinárodní soutěži. O jejich úspěších byl i článek v havířovských novinách s fotkou našich Kadetek. Taky tyto kroužky byly na soutěžní přehlídce v Prušperku na soutěži Brunofest, kde vyhodnotili 5 nejlepších. My jsme byli mezi nimi a jeli jsme na galakonzert, kde jsme dostali trofej, diplom atd. Do konce května se kroužky zúčastní Bambiriády a Kreativky soutěže Move For Everybody se svými pompony. Dál je čeká Akademie v divadle P. Bezruč. Je toho ještě více a jsem šťastná, že se dětem tak dobře vede. Přejí jim hodně úspěchů v novém školním roce. Zároveň chci poděkovat za velkou spolupráci rodičům, kteří mi pomáhají při akcích a vystoupeních. Moc Vám všem děkuji a těším se na další spolupráci v novém školním roce. Všem vám držím palce

Míša

Horolezecká přednáška na Šumbarku

Měsíc únor byl v oratoři na Šumbarku zaměřen na hory, horolezectví a jiné dobrodružné aktivity. V rámci tohoto tématu jsme si vyslechli zajímavou přednášku slavného horolezce, zajeli si na lezeckou stěnu do města, absolvovali adrenalinový výlet „Za Beskydskou lavinou“ a taky jsme si zahráli spoustu dobrodružných her. Protože byl únor ještě hodně zimní a zachumelený měsíc, opravdu jsme si dobrodružství a atmosféru zimních hor užívali.

Dne 12. února jsme toto téma zahájili přednáškou, či spíše povídáním s názornými ukázkami, kterou si pro nás připravil lezec a fotograf Mirek Hodeček. Povídání probíhalo v počítačové učebně na Šumbarku a trvalo asi hodinu. Celý

tento čas byl nabitý novými poznatky a zajímavými informacemi. Děti se zde sešlo opravdu hodně, dohromady asi třicet. Spolu s několika pedagogy se zatajeným dechem naslouchali Mirkovu vyprávění.

Mirek zahájil přednášku krátkým seznámením s pojmy lezení a horolezectví, vysvětlil nám rozdíly a prakticky ukázal způsoby jištění a pomůcky

pro lezení. Děti si všechny donesené pomůcky mohly vyzkoušet, čehož s radostí využívaly. Také jsme si mohli prohlédnout několik pěkných knih o horolezectví. Po tomto praktickém úvodu jsme shlédli několik pěkných fotografií z domova i ze světa, které zachycovaly skály, lezce, způsoby jištění a občas samotného Mirka přímo na stěně. Děti se mohly ptát, a také se často ptaly na věci, které je k tématu ještě zajímaly. Po prezentaci fotografií jsme se ještě podívali na video, které zachycovalo nejlepšího světového lezce při překonávání těžké cesty na skále. Mohli jsme si tak opravdu představit, jak asi takové lezení na skále vypadá, a hlavně, že to zřejmě není jen tak jednoduchá věc. Mnohým z nás stačil i samotný pohled na skálu, aby měli závrat'☺. Ale děti byly nadšené a mnohé se hned hlásily na výlet na lezeckou stěnu do města, který se uskutečnil týden poté. Přednášku jsme zakončili dotazy ze strany dětí, na které Mirek statečně a zodpovědně odpovídal. Myslím si, že nejen děti, ale i my pedagogové jsme si z přednášky odnesli pěkný zážitek a spoustu nových informací.

Marťa

MOVE FOR EVERYBODY 2010

Taneční setkání amatérů

Není žádným tajemstvím, že ve středisku funguje už více než půl roku Taneční škola. Začátky byl trochu hektické a chvíli nám to trvalo, než se vše zaběhlo do těch správných kolejí. Teď už však můžu s klidným srdcem říct, že vše šlape, tak jak má. Každý den se z tanečního sálu ozývají všelijaké melodie, dětský smích i vykřičené hlasy našich trenérů. Všechny taneční kroužky se okamžitě vrhly na nacvičování choreografií, se kterými by se mohly pochlubit svým blízkým, kamarádům a samozřejmě i jiným tanečnickům. Půl roku uběhlo

jako voda a nadešel ten správný čas ukázat se venku, mimo naše středisko.

A jaká lepší příležitost by se mohla naskytnout, než uspořádat pořadnou taneční show. Tak začaly týdny příprav, domlouvání, objednávání a hlavně shánění rovnocenných soupeřů. Nebudu vás ale trápit zbytečným popisováním na téma „Jak se organizuje taneční akce“. Důležité je, že přípravy se povedly, všechno bylo zařízeno a naše akce s příznačným názvem Move for everybody mohla vypuknout.

V sobotu 15. května dorazil tým pořadatelů do budovy Krytého bazénu v Havířově-Šumbarku, v níž se nacházelo naše téměř celodenní útočiště – velká tělocvična, která se na čas stala dějištěm skvělých tanečních vystoupení. Protože by to ale byla nuda, tancovat si jen tak mezi sebou a nepoznat konkurenci, přizvali jsme si hned několik hostů. Kromě našich střediskových tanečních kroužků (break dance, Freestyle, mix dance, moderny nebo malých hvězdiček) jsme si přizvali

několik tan. kroužků ze ZUŠ B.Martinů v Havířově, taneční kroužek Boom ze Střední školy v Havířově-Prostřední Suché, taneční skupiny z KSVČ Juventus v Karviné – A4Q Dance a The Base a v neposlední řadě také Sattic-up z DDM v Orlové. Už dopředu jsme se všichni dohodli, že není důležité zvítězit, ale ukázat si jak nás tanec baví! Jenže příznějme si, že nějaké to malé ocenění taky není na škodu. Proto na tanečníky čekalo hned několik pohárů. Tanečníci se utkali ve dvou kategoriích – v kategorii moderna a kategorii street dance. V té první jsme měli možnost vidět 6 vystoupení a v té druhé hned 7. Vše bedlivě sledovala 3- členná porota složená se dvou zkušených tanečnic Jany Švrčkové a Magdalény Fikoczkové a jednoho laika, který do rozhodování přinesl zase trochu jiný pohled, našeho střediskového kolegy Michala Šimáčka. Musím říct, že to porota neměla vůbec jednoduché. V každé kategorii měla za úkol udělit Cenu za originalitu a Cenu za nejlepší tanec. Kromě toho měla možnost vybrat si i jednu taneční skupinu, která ji zaujala a mohla ji ocenit zvláštní Cenou poroty. Jenže to nebylo všechno. Aby si i tanečníci měli možnost navzájem dát najevo své sympatie, každá soutěžící skupina či kroužek musela vybrat z celého startovního pole jednoho svého favorita, který byl pro ni prostě jedničkou. Atmosféra byla naprosto úžasná a mezi skupinami nepanovala žádná rivalita, spíše naopak. Podle potlesku a hlasitého povzbuzování bylo poznat, že nikdo nepřišel ostatní tvrdě porážet, ale povzbudit a uznat soupeřovu snahu a taneční kvality. I 15 minutová přestávka po skvělém tanečním klání byla krátká nato, aby porota vybrala své favority. Ale nedalo se nic dělat, někdo musel být vybrán. V celkovém hodnocení se naše střediskové taneční kroužku opravdu vytáhly. Už v první kategorii moderna získali malí Umpalumpové z kroužku moderna-show dance Cenu za originalitu. V této kategorii je pak doprovodila děvčata z 2.stupně tanečního oddělení ZUŠ B.Martinů, která získala Cenu za nejlepší tanec za svou skvělou taneční verzi na hudbu

Michaela Jacksona s názvem Who's bad? U druhé kategorie to bylo ještě našlapanější, protože taneční výkony byly opět velmi vyrovnané. Cenu za originalitu si nakonec odnesly holky se SŠ v Havířově za svůj tanec Útěk z vězení. Velkým a senzačním překvapením se stala skupina break dance s vtipným názvem Wegets crew, která ve středisku pravidelně a poctivě trénuje každé úterý a čtvrtek. Tahle banda získala nejen Cenu za nejlepší tanec ve své kategorii, ale co je velmi důležité a jsem za ně na to opravdu hrdá, že si získali sympatie ostatních účastníků a byla jim předána zvláštní Ceny tanečnicků. Cena poroty pak připadla našim Hvězdičkám, které roztančily se svými pompony celou tělocvičnu.

Páni, když se teď nad tím zamyslím, dopadlo to nad naše očekávání. Ale musím zdůraznit, že opravdu všechna vystoupení měla něco do sebe a tanečníci ze sebe vydali jen to nejlepší. Proto si také všichni domů odnesli na památku krásné pamětní listy se svým jménem. Doufám, že jen tak nezapomenou na tuto skvělou sobotu, kterou mohli společně strávit a společně si ukázat, že tanec je přece skvělý a hlavně – všechny nás baví! První ročník máme za sebou. Takže nezbyvá než dodat, příští rok zase – ahoj. A když dovolíte, já si jdu na tuhle neděli dát nohy na stůl. Snad si to aspoň trochu zasloužím? S naší taneční školou nás toho totiž ještě hodně čeká!

Verča Geryková

...“čo bolí, to rastie“...

Nie, nebojte sa, v tomto prípade nejde o rozširujúce sa metastázy rakoviny. Jedná sa o nepísané pravidlo každého návštevníka fitness centra, či posilňovne. A práve o tej našej novej by som chcel napísať pár riadkov. Jej sprevádzkovanie bola síce cesta dlhá, ale dovoľm si tvrdiť, že aj pomerne úspešná. Na začiatku to bola naša maličká „železiareň“ priamo v stredu a dnes máme krásnu, novými strojmi vybavenú posilňovňu.

A práve v tej maličkej „železiarni“ sa vyprofilovala skupinka mladých fitness nadšencov, pre ktorých sme to všetko „spáchali“. Aj keď plánované otvorenie novej posilky sa o pár týždňov oneskorilo, o to sme všetci radšej, že momentálne je o ňu veľký záujem.

Musím sa priznať, že keď som si bol prvýkrát prezrieť priestory určené pre novú posilku, tak mi padla sánka. Jedno veľké stavenisko, trčiace káble zo stien, rozkopaná podlaha...- no skrátka od posilňovne to malo asi tak ďaleko, ako ja k jadrovej fyzike. Ale čoskoro sa ľady pohli a týždeň čo týždeň sa spomínané stavenisko začalo viac a viac podobať na priestory, ktoré by mohli vyhovovať posilke.

Až nastal deň, keď bola premena dokonaná. No nie tak úplne. Viacerí sme sa zhodli, že by to chcelo ešte vymaľovať. A tak „maliarsky tandem“ v zložení Johnny a ja sme sa do toho pustili. Ako takmer úplní maliarski amatéri sme si miestami pripadali ako Pat a Mat, hlavne potom, čo Johnny naše dielo zhodnotil slovami „ ty Roman, mne tá farba príde taká nejaká ružovo prasačia“, ale pomaly a isto sme si zvykli.

No a po zaplnení priestorov posilovacími strojmi bola spomínaná premena dokonaná úplne a mohlo sa konať slávnostné otvorenie. To sme naplánovali na 9. 4. a bolo to ozajstné otvorenie so všetkým, čo k tomu patrí – televízia,

novináři a samozrejme nechýbalo slávnostné strihanie pásky, na ktoré sa podujal riaditeľ strediska Jindřich Honěk alias Vlk.

Záverom by som chcel poďakovať každému, kto sa na sprevádzkovaní novej posilňovne podieľal. Zámerne nebudem menovať, aby som náhodou na niekoho nezabudol, takže všetkým ktorí ste nejakým spôsobom prispeli, patrí jedno veľké VĎAKA!!!

Verím však, že nová posilňovňa nebude len miestom, kde si naši klienti prídu budovať iba svaly, ale aj miestom, kde budeme môcť u nich istým spôsobom „budovať“ antické krédo kalokagatie a síce budovať harmóniu tela a duše. Veď o to nám prvom rade ide, či nie???

Roman

Taekwondo – 1. kolo oblastních závodů

V sobotu 8. 5. 2010 proběhlo první kolo oblastní soutěže v Taekwondou. Zde měli možnost ukázat své schopnosti a dovednosti i naše děti ze střediska. Pro některé závodníky to byli nejen první závody, ale hlavně se jednalo o první zkušenosti, které jsou velmi důležité ☺. Závod probíhal ve dvou disciplínách a to v tulech (sestavách) a matsogi (boj).

V tulech byla vidět nejen elegance, ale hlavně energie která dává každé sestavě šmrnc. Měli jsme možnost shlédnout opravdu napínavé boje, kde se nám chvílemi tajil i dech, nehledě na to, že někteří soupeři byli kolikrát alespoň o hlavu větší než naše dětičky.

Každopádně se bylo na co koukat. Naši závodníci měli možnost si zazávodit s černými (mistrovskými) pásy, či si

vyzkoušeli boj i s reprezentanty ČR. Martin Madej a Adam Chlebek nás reprezentovali také v sebeobraně, která byla letos na prvních oblastních závodech novou disciplínou. Povedl se jim opravdu komický kousek, kterým se zapsali do paměti všech závodníků. Sebeobrana na téma Barbii a Ken opravdu měla úspěch, jelikož svým výkonem vyloženě vykouzlili úsměv na každé tváři. I když se v sebeobraně neumístili tak jak by si přáli, převedli nádherný výkon. Všem závodníkům gratulujeme. Přejeme další úspěchy v letošní sezóně, která začala právě touto oblastní soutěží. Jen tak dál ☺

Doxxy

Chystáme se na letní tábor do Pstruží

Letní prázdniny se nezadržitelně blíží a s tím přichází i letní tábory. Letos mají děti možnost vyjet na dva turnusy mimo Havířov a to v termínu 9. -14. srpna 2010 a 16. -21.srpna 2010. Tábor se koná na našem oblíbeném a velice pěkném místě nad vesničkou Pstruží, na chatě Orlí hnízdo a je určen pro děti 7-14let.

Letošní tábor se bude odehrávat v rodinném duchu. Název celo táborové hry je totiž „Taková nenormální rodinka“. Děti se mohou těšit na pěknou přírodu Beskyd, bazén, který je v areálu tábora, celodenní výlet a samozřejmě celo táborovou hru, ve které bude i noční tajemná etapa. Nebudu moc prozrazovat, ale v táborové hře půjde o to, že si rodinka vyjela na dovolenou, která se nečekaně zvrtila a skončí úplně někde jinde. Bude tak prožívat zajímavé a netradiční chvíle a snažit se uspět proti ostatním rodinkám, které postihl stejný osud. Kapacita na jeden turnus je maximálně 25 dětí. Přihlášky, které obdržíte ve střediscích, je nutné odevzdat nejpozději do 11. června na sekretariátě, nebo některému z pedagogů na Šumbarku, nebo ve Městě.

Jirka Matuš

Slovo ředitele

Moji milí,
možná jsme zapomněli žasnout nad obyčejnými věcmi, možná už neumíme překročit práh své dospělosti. Zkusme být zase dítětem. Ježíšova slova nás k tomu povzbuzují:
„ Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejdete do Božího království.“ (Mt 18,3)

To vám všem ze srdce přeje a k této snaze také + žehná
vlk, ředitel

Setkání

„... a půjdete-li náhodou tudy, snažně vás prosím, nespěchejte, postůjte chvíli přímo pod hvězdou! A přijde-li k vám pak dítě a bude se smát, bude-li mít zlaté vlásky a nebude odpovídat, když se ho budete ptát, snadno uhodnete, kdo to je. Buďte tedy tak hodní a nenechte mě tak smutného: rychle mi napište, že se vrátil ...“

Zaklapl jsem bílé desky. Seděl jsem v parku na lavičce a kolem všechno kvetlo. Bylo jaro. Dýchal jsem tu svěží vůni a přemýšlel. Byl jsem plný pocitů. Zvláštních pocitů z té bílé knížky s obrázky a písmeny. Přemýšlel jsem a přemýšlel a vedle mě kvetly tulipány. Zelené stromy byly posety tisíci drobných, voňavých květů, včely poletovaly sem a tam a všechno kolem bzučelo. Díval jsem se na tu nádheru. Tisíckrát prožíval každou minutu, každou vteřinu, kdy se okolo mě probouzel celý svět. V hlavě jsem měl stále tu bílou knížku a díval se na svět jejíma očima. Očima, které najednou sklouzly na Něj.

Seděl na malém pískovišti naproti mojí lavičce. Nevnímal, co se kolem Něj děje. Měl na sobě jenom bílé tričko a bořil se do hromady písku. Stavěl si hrad. Vedle Něj byly pohozeny lopatky a kyblíky a On baculatou pěstičkou uplácával hradby.

Díval jsem se na Něj, pozoroval každý Jeho pohyb. Sám ani nevím, proč. Viděl jsem spoustu stejných capartů, ale díval se na ně jinýma očima. Tenhle jakoby patřil do knížky ležící na mém klíně. Díval jsem se na Něj a vedle mě kvetly tulipány a vonělo jaro.

Byl do své práce velice zabraný. Lezl po hromadě písku a měl obrovská kukadla a růžové tváře. Jedna Jeho věž se rozpadla. Nechápvavě pohlédl na kopičku vlhkého písku. Svrástil bílé čelo, na kterém se objevila klikatá cestička. Začal hned stavět urputně dál. Ruce měl už celé špinavé a utíral je do bílého trička.

Seděl jsem na své lavičce a najednou jsem měl ten zvláštní pocit. Pocit, který přepadne snad každého na začátku jara. Chtěl jsem se za Ním rozběhnout. Sundat si boty a zabořit se do mokrého písku. Nevnímat nic kolem sebe, schovat svůj svět do malého pískoviště. Díval jsem se na Něj a vnitřně se ptal sám sebe. Mám? Ne, ne, vždyť už jsi velký.

Uprostřed malého pískoviště stál maličký hrad. Rozzářily se Mu oči. Stoupl si na své baculaté nožky a radostí třepal ručkama. Měl upatlané tričko. Díval se vítězně na hrad. Teď už Mu patřilo celé pískoviště.

A najednou zahlédl mě. Pozoroval mne svými obrovskými kukadly a já si připadal tak nejistě. Jeho oči o Něm prozrazovaly úplně všechno. Usmál jsem se na Něj a On mi na oplátku ukázal své dva zoubky. Smál se tak opravdově a Jeho oči jakoby říkaly: „Pojď si se mnou hrát.“

Seděl jsem na své lavičce, vedle mě kvetly tulipány, vonělo jaro a já nevěděl, co mám dělat. Pomalu jsem vstal. Jeho oči se usmály a mě přepadl zase ten pocit. Díval se na mě obrovskýmá očima, na lavičce ležela bílá knížka. Vedle mě kvetly tulipány a vonělo jaro a já se ptal sám sebe. **Mám?**

napsal elf

Ozvěny z Oratoře

*Občasník Církevního střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově
Haškova 1, Havířov-Město 736 01, tel.: 596 810 145, www.csmdonbosco.cz*

Vyšlo: 24. 5. 2010

Jen pro vnitřní potřebu, neprodejné.